Syndikalisten.

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 10. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl. | 15. September. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. | 1909.

Krigen, Kirken og Prostitutionen er Kapitalismens og Nederdrægtighedens legitime Trillinger.

Til de unge.

Ikke til de unge, som sløvt og uden Selvstændighed lader sig lede af Tradition og Magelighed. Ikke til dem, som, skønt unge af Aar, dog er gamle af Sind og aldrig har følt Oprørets Ild i sine Aarer.

Nej! men til den rebelske Ungdom, til dem, hvis Tankeflugt ikke helt blev stækket af Skolens Tortur, hvis Livsmod ikke blev kuet af Værkstedets sløvende Slid, til dem, som kan rase, naar Traditionens Spindelvæv hindrer deres Personligheds frie Udfoldelse, og til de gamle, som har bevaret deres Ungdoms Mod og den vide Horisont.

Til dem vil vi tale.

Den Ungdom har vi Brug for, og den har Brug for os.

Thi den Ungdom har sin Plads, hvor der er store Opgaver at løse, og vor Opgave er stor, større vel end nogen Menneskene hidtil har sat sig, og kun den Dristighed, hvormed Menneskeheden i de sidste Aarhundreder har gjort sig til Herre over Naturen, berettiger os til at tro, at ogsaa det Maal, vi vil lære Menneskene at stræbe efter, vil kunne naas.

Vi vil ikke blot kæmpe for højere Løn og kortere Arbejdstid, vi vil gøre Menneskene frie, lære dem at organisere Arbejdet efter Fornuftens Fordringer — det er Socialismen. Vi vil bane Vejen for Videnskaben, og ved dens Hjælp spaar vi den frigjorte Menneskehed en Fremtid, hvor Fred og Lykke for alle har afløst haabløs Kamp og aandssløvende Slid for de fleste, Fraadseri for enkelte. Vi vil hæve hvert enkelt Menneske op til fuld Forstaaelse af sig selv og gøre alle til selvstændige Enere. En hel ny Menneskehed, en bedre, højere, dygtigere Menneskerace. — det er det store Maal for vore Bestræbelser.

Men, Vejen er lang, vi maa begynde med Begyndelsen; vi maa samle en Skare, som tør tage det første Tag, tør gaa i Spidsen mod Kapitalismen, Kirken og Militarismen i alle dens Former. Mænd og Kvinder, som fornægter enhver Avtoritet og kun spørger sit eget Jeg, hvor Vejen skal gaa.

Dertil skal vi bruge den oprørske Ungdom.

Trætte Mænd.

(Til de gamle, socialdemokratiske Arbejdere.)

Kammerater!
Arbejdsmænd i Arbejdsklæder,
Snedker, Murer, Brygger, Bager,
I, hvem Livets bedste Glæder
gives med en karrig Haand —,
mindes I de første Dage,
da I samlet blev af Mænd,
Mænd, der ejed Hjærtevarme,
Mænd, der kunde føle Harme
og var rede til at tage
Kampen op med Jer i Spænd?

Mindes I de smaa Lokaler,
hvor I stille sad og hørte
tillidsfuldt paa dem, der førte
Ordet, og de stolte Taler
om en stor og gylden Tid?
Husker I at strenge Domme
ikke Eders bedste kued',
thi i deres Hiærter lued
Lyst til stor og herlig Id,
Hvad der saa end maatte komme.

Det var Mænd, der ligned Eder
helt og holdent op ad Dage,
lige fra de grove Klæder
og til Tankegang og Sind.
Det var Mænd, der kom og sagde:
Følg os! vi skal Vejen bane
mod det Maal, I eftertragte
og i skønne Syner ane;
vi vil gaa mod gammel Vane
i et bedre Samfund ind.

I har fulgt dem lige siden,
hjulpet dem til Magt og Ære,
saa de trætte blev i Striden
For det bedste i Jer Sag.
— Kammerater!

De, som skal for Smaafolk stride,
har ej Plads ved Prinsers Side,
men maa vare sig i Tide,
for at tone rigtigt Flag,
ellers vil de fra jer glide
langsomt, sikkert, Dag for Dag.

I, som ej til Skaansel kender,
naar det gælder Kapitalen;
sér I ej, at Eders egne
pengegridske, allevegne
samler Guld i fulde Hænder,
mens de fylder Jer med Ord?
Sér I ej, hvordan de svigter
Socialismens første Pligter:
Troskab mod dens rene Lære,
uden vigen ud af Spor?

Sér I ej, hvordan de hæver
sig i Højhed og i Rang,
og med smidig Tunge kræver
ydre Formers Stempelmærke
i en ussel Glimretrang?
De er ikke mere stærke,
som de forhen var en Gang.

Sér I ej de starter Blade,
hvor kun egne Interesser
helt og holdent er Motivet
i hver Linjes Ord og Tekst,
ja, hvor de endog tør lade
Rytmers fine Vellydsklange,
væve ind i Elskovssange,
hvor man takker Gud for Livet
og dets gaadefulde Vækst.

Sér I ej, hvordan de glider
fra de skønne Idealer,
som de saa i hine Tider,
da de netop var, som I?
De har Tøjlen ført forlænge
uden eders Haand i Hanke,
uden Spor af vægtig Anke
fra jert mægtige Parti;
derfor sér I nu dem glide
til den borgerlige Side,
ja omtrent Jer helt forbi.

— — — — — — —

Men — nu rykker frem en Skare,
der vil sine Kræfter prøve,
hvor de gamle Skibbrud led —
ja en Flok, der ikke bare
vil i Politik sig øve
og saa lægge Resten ned.
Og enhver af Jer, som strider,
for at naa til bedre Tider,
skal da vide, vi vil bære
Socialismens rene Lære
frem paany til Lys og Ære,
Dag for Dag og Fjed for Fjed.

A. P. Bjarnholt.

Hvad vil Syndikalisterne?

II.

Vi vil agitere for, at den faglige Bevægelse frigøres for al Forbindelse med den politiske — d. v.s. den kommunale og den rigsdagsparlamentariske — Virksomhed.

Det, der i særlig Grad har givet Anledning til at uddybe Kløften mellem os og Socialdemokratiet. og hvorfor vi først og fremmest er bleven angrebet af dette Parti, er vel den Stilling, vi har taget til Spørgsmaalet: Parlamentarismen som et Middel i Klassekampen.

Fra socialdemokratisk Side har man jo fra Arbejderbevægelsens første Dage i Halvfjerdserne forstaaet systematisk at indblande den politiske Kamp i den faglig-økonomiske, og naar vi nu forlanger, at den skal skilles ud derfra, eller rettere, skal kastes bort som et udueligt Vaaben, saa er det jo kun naturligt, at vi netop paa dette Punkt møder den mest haardnakkede Modstand fra de socialdemokratiske Førere; at denne Modstand ogsaa viser sig hos Socialdemokratiets menige Medlemmer, er en Selvfølge, naar man tager i Betragtning, hvilke Midler, Partiet har anvendt, for at slaa ned paa dette

Spørgsmaal, og for at faa os stemplede som Forrædere mod Arbejderklassen.

Vi skal nu i denne Artikel kort anføre Hovedgrundene til, at vi har taget bestemt Afstand fra al Deltagelse i det politiske Liv.

Naar Arbejderne i al Almindelighed tillægger den politiske Aktion saa stor Betydning, som det nu er Tilfældet, saa skyldes det hovedsagelig deres grundforkerte Opfattelse af Parlamentarismen. De er i de sidste 35 Aar af Socialdemokratiet bleven bibragt den Tro, at de ved en tilstrækkelig stærk Rigsdagsrepræsentation vilde være i Stand til at omforme Samfundet *socialt*, med andre Ord: ad Lovgivningens Vej at afskaffe Kapitalismen. En saadan Tanke kan kun forklares ud fra den Opfattelse, at Parlamentet i sig selv besidder en selvstændig Magt, en udøvende Myndighed, som er uafhængig af de for Øjeblikket herskende økonomiske Forhold.

Men dette er jo ikke Tilfældet. Parlamentet besidder ikke Evne til at gennemføre selv den allermindste sociale Reform. Dets Opgave er kun at forme og nedskrive de Love, som ønskes gennemført af den Klasse, der for Øjeblikket har den økonomiske Magt. Parlamentarismen i sin nuværende Skikkelse er den Statsstyreform, der blev Resultatet af den revolutionære Rejsning i de fleste vestevropæiske Lande i 1848. Den er et Produkt af vor »humane« Tidsaand, men ikke derfor i mindre Grad et Redskab i de Besiddendes Hænder til Underkuelse af Proletariatet; tværtimod, i Modsætning til Despotiet har Parlamentarismen den styrkende Egenskab, at den kan samle *alle* samfundsbevarende Elementer til fælles Drøftelse af det bestaaende Samfunds Interesser. Lad de borgerlige politiske Partier være nok saa uenige i mange Spørgsmaal — den Dag, da Spørgsmaalet bliver: for eller imod den kapitalistiske Stat, vil de alle, trods indbyrdes Stridigheder, staa samlede imod Arbejderklassen.

At deltage i Parlamentarismen er at deltage i Administrationen af det kapitelistiske Samfund. Dette kan fornuftigvis kun have Interesse for dem, der ønsker dette Samfunds Bestaaen; men for Proletariatet, i hvis Interesse det er at omstyrte dette Samfund, vil Deltagelsen i Administrationen kun virke skadelig.

Der hævdes, at Arbejderne skal være repræsenteret i Rigsdagen, for derigennem at fremtvinge Gennemførelsen af sociale Reformer; men denne Repræsentation vilde være ganske betydningsløs, hvis der ikke bag ved stod en samlet Arbejderstyrke, som *krævede* Reformernes Gennemførelse, og som var rede til at sætte noget ind derpaa. Og gjorde de dette — ja, da var Rigsdagsrepræsentationen overhovedet ingen Nytte til, thi da skulde Kravene nok alligevel blive hørt og imødekommet i en saadan Grad, at Utilfredsheden blev dæmpet.

Proletariatets Opgave er ikke at *forhandle* med de borgerlige Partier om Reformer, men hensynsløst at *stille Krav*. Forhandlingerne fører til, at man tager Hensyn til Samfundet, og er man først naaet hertil, tvinges man snart til ogsaa at tage sin Del af *Ansvaret,* men hvorledes kan en Klasse, der arbejder hen imod Omstyrtningen af det kapitalistiske Samfund, samtidig paatage sig Medansvaret for dette Samfunds Bestaaen?

Alt dette fører naturligvis til en fuldstændig Begrebsforvirring hos dem, der ikke formaar at tænke selvstændigt. Det fører til Demoralisation, til Udviskning af de rene Linier i Klassekampen.

Dette er Kapitalismens uafværgelige Følger, et politisk Parti *skal* forsumpe moralsk, *skal* give Afkald paa Ideerne og de rene Standpunkter; men derfor gælder det i saa meget højere Grad om for Arbejderne at faa den politiske Bevægelse fjærnet fra den faglige, hvor den i Følge sin Natur kun kan virke hæmmene og demoraliserende.

Alene den stærke repræsentative Form for Klassekampen virkerumaadelig sløvende. For hver Gang, det lykkes de politiske Repræsenter at indbilde Arbejderne, at de har »gennemtrumfet« denne eller hin Reform, bevirker det, at disse med saa meget større Tillid vælger dem til ogsaa i Fremtiden at varetage deres Interesser og trygt overlader dem at tale deres Sag, hvorimod ethvert Fremskridt, der opnaas igennem de faglige Kampe, hvor de enkelte Medlemmer — selv under vore nuværende forkvaklede Organisationsforhold — er direkte interesserede i Spørgsmaalene, altid vil virke ansporende paa dem, til selv at være med i Kampen for nye Fremskridt.

Derfor bør vor Taktik være denne: bort fra den politiske Aktion, som ødelægger Klassekampen, og over i den faglig-økonomiske Bevægelse, thi kun derigennem kan vi faa Indflydelse paa det sociale Liv og blive en virkelig Magt, som kan tiltvinge sig Respekt.

A. N.

Under alle Regeringsformer ligger den afgørende Magt hos Masserne. Det er ikke Konger eller Aristokrater eller Landbesiddere eller Kapitalister der noget Steds slavebinder Folket; det er dets egen Uvidenhed.

Henry George.

Arbejderforholdene i Australien og New-Zeeland.

Vi har saa ofte som Bevis for den parlamentariske Vejs og den fredelige Forhandlings (Voldgifts) Nødvendighed for Arbejderne til Opnaaelse af Kravenes Opfyldelse faaet serveret en Ladning Krøniker om de australske Arbejderes Sejre gennem de nævnte Veje og om de næsten ideelle Forhold, disse Arbejdere lever under.

Det vil være sundt som passende Modvægt mod alle disse Lovsange at læse, hvad *Tom Mann* skriver i Londoner Tidsskriftet »The Social-Demokrat« om den industrielle og økonomiske Situation i Australien. — Forfatteren har opholdt sig 7½ Aar i Australien og New Zeeland og i den Tid deltaget i Arbejderbevægelsen.

Han sammenligner Arbejdslønnen i England og Amerika.

Han skriver: »Mekanikere, der i England opnaar en Løn af 38 à 42 Schillings for 52 Timers Arbejde, tjener i Australien 48 à 60 sh. for 48 Timers Arbejde, og denne Forskel betyder en reel Lønforbedring. Thi selv om de ca. 15 sh. mere om Ugen for den australske Arbejder ikke betyder en Forbedring i Livsvilkaar, der svarer til denne Sum, saa svarer de dog omtrentlig til en reel Forbedring af omtrent Halvdelen, 7½ sh.«

Men denne Forbedring i Stillingen for de bedst stillede Arbejdere betyder jo i Virkeligheden intet med Hensyn til Løsningen af det sociale Spørgsmaal; tværtimod skabes der kun derved nye Klasseforskelle indenfor Arbejdernes Rækker. Og om dem nederst i Samfundet siger *Tom Mann:*

»Arbejdsløsheden og Fattigdommen er lige saa stor i Australiens Byer som i de Størrelse tilsvarende i Europa. I Virkeligheden er Fattigdommen og Elendigheden i *Sidney* og *Melbournes* fattigste Kvarterer ganske tilsvarende til det værste, jeg har set i Londons Kvarterer *Bethual Green, Rotherhithe og Deptford.* — I Sidney, Melbourne og Adelaide og de andre store Byer er Antallet af arbejdsløse og af Folk, der kun har en Dags Arbejde i Ny og Næ, forholdsvis det samme som i Europas Byer.«

Ser vi paa den politiske Frigørelse, da er begge Køn jo nu i Besiddelse af Valgret. Men alligevel har man ikke Lov at tro, at der findes større Frihed, industriel eller social, end i den gamle Verden. Saaledes blevnylig 18 af vore Partifæller fængslede i Melbourne, fordi de havde forsøgt at gøre Brug af vor Ret til at holde Møde under aaben Himmel. Fire af disse var Kvinder.

Tom Mann omtaler en Lov, der forbyder Salg eller Uddeling af Tryksager om Søndagen. — Angaaende *Loven om Voldgift* siger han:

Arbejderne har sat deres Lid til Lovene om Voldgift og til Arbejderlønningsraadet, og flere Stater har gjort Forsøget; endvidere har Regeringen udarbejdet Regler for Konflikter, der omfatter flere Stater paa én Gang. Jeg har haft Lejlighed til paa Stedet at studere Forholdene, og medens jeg fra først af var gunstig stemt mod den Slags Institutioner, nødes jeg nu til at erklære, at i det lange Løb er de *en af de alvorligste Hindringer for Udviklingen af den arbejdende Klasses Solidaritet og et mægtigt Middel til at hypnotisere Arbejderne og holde dem nede i en Sløvhedstilstand, der faar dem til at glemme Klassekampen og gøre dem uduelige til enhver Handling.* Disse Institutioner er et Middel, der ødelægger Arbejdernes Sammenslutninger under Paaskud af at anerkende dem; de giver Kapitalisten fuldstændig retslig Kontrol med de Arbejdere, der arbelder i Fabrikerne, Værkstederne og Minerne; de gør Juristen, der er gennemsyret af borgerlige Begreber og Fordomme, til Industri-Sagkyndig; og tilslut er Arbejderne, bundne paa Hænder og Fødder, fuldstændig i Kapitalistens og hans Slavefogders Vold. Arbejdernes Tilstand er da i Virkeligheden værre nu end før.«

„Ifjor,« siger Tom Mann, »rejste jeg paa ny til New Zeeland, gennemrejste Landet studerede Virkningerne af Loven og de »Forbedringer«, som er komne til efterhaanden, som man høstede Erfaringer. Overalt har jeg fundet de bedste blandt Arbejderne i Oprør mod denne Lov.«

Med Henblik paa Kampen i Blackball-Minerne nu for nylig, slutter Forfatteren: »Jeg tør paastaa, at uden Voldgiftsdomstolen vildc Arbejderne paa én Maaned have opnaaet mere end med Domstolens Hjælp paa 5 Maaneder.«

— Da ogsaa herhjemme i Danmark

Spørgsmaalet om tvungen Voldgift skal rejses ifølge Førernes Forlig forrige Sommer, har ovenstaaende Meddelelser om australske Forhold ikke liden Interesse for os. Maatte Arbejderne da til sin Tid have et vaagent Øje med, hvad deres Ledere gaar paa Forlig paa med Arbejdskøberne og Statsmagten, naar Voldgiftsspørgsmaalet kommer frem for Alvor.

Alb.

Kristendommen er Menneskehedens store uaftvættelige Skamplet.

Friedr. Nietzche.

Den gale Vej.

Gang paa Gang læser man i »Social-Demokraten« om de maalbevidste danske Arbejdere, aom med rolige og sikre Skridt marscherer frem mod det store, stolte Maal: Socialismens Virkeliggørelse, selvfølgelig gaar denne Sætning igen saa tidt for at forherlige den Maade og den Vej, ad hvilken Arbejderne gaar fremad her hjemme. Enhver, som kan se og gennemskue Fraserne og Hulheden i dette, vil sikkert spørge, om det nu ogsaa er den rigtige Vej, Arbejderne saa taktfast drager fremad, den Vej, ved hvilken den socialdemokratiske Vejviser staar, eller om ikke denne, af en eller anden Grund er kommen til at vende den gale Vej, saaledes at vi er kommen daa Vildspor. Spørger man Førerne, vil de ganske sikkert. som de godt lokaliserede Folk, de er, med et overbærende Smil svare, at vi kan være ganske rolige, det er den rigtige Vej, vi er inde paa; det maa de dog bedst vide, som i saa mange Aar har vandret fremad der.

Det sker dog, at man paa Marschen fremad træffer paa en eller anden, om hvem der er Grund til at tro, at vedkommende er godt kendt i de Egne, ad hvilke Vejen gaar, som siger til os, at det er en rén rav ruskendø gal Vej, vi er kommen ind paa, og at vi hurtigst muligt maa vende om eller dreje om ad en anden, thi siger de, fremad denne Vej er der kun øde Strækninger, hist og her afbrudt af en lille Oasø, og den er endda saa lille, at kun de faa af jer, som er samvittighedsløse nok til at skubbe de andre til Side, for selv at albue sig frem, kan finde sig til Rette der, og de af jer, som er enfoldige nok til at tro paa, at Fortalerne for Frihedens, Lighedens og Broderskabens Aand, naar de selv bliver fyldte, skal dele med jer andre, vil blive sørgelig skuffede. Nej, siger de, det er absolut givet, at denne Vej fører ud i det Blaa, i Stagnationen og Haabløsheden, vend hurtigst mulig om, og vil de, som tjener deres Brød ved at være jeres Vejvisere ikke vende om, men fraraader dette, saa vend dem ganske rolig Ryggen og sig til dem, at naar de har oprejst hvad de har tjent ved at vildlede os, saa vender de nok tilbage til os igen, og vi skal da vise dem, at vi selv har været i Stand til at finde den rigtige Vej, den Vej hvor der staar: Arbejdernes Frigørelse skal være Arbejdernes eget Værk, og først da kan man med rette sige, at der marcherer virkelig klassebevidste Arbejdere fremad mod det store, stolte Maal:

Arbejdernes økonomiske Frigørelse

Carl Hansen.

Vi henleder Opmærksomheden paa Mødet paa Enghavevej førstkommende Tirsdag Aften, hvor Redaktør Vestergaard, Aarhus, og Chr. Christensen, Glostrup, taler om »Klassekampen paa Landet og i Byerne«. Alle have Adgang.

Meningsfæller! Skriv til Bladet!

Arbejderne og Statistiken.

Paa sidste socialdemokratiske Kongres i Odense, blev der, saavidt jeg erindrer, henstillet til et Udvalg at udarbejde Planer til et statistisk Kontor i Forbindelse med de samvirkende Fagforbunds Hovedkontor. Det er jo en udmærket Tanke, hvis Realisation vil være af største Betydning for Opnaaelse af bedre og skarpere Vaaben i Arbejdernes sociale Kamp. Nu gik der imidlertid fornylig det Rygte, at til Leder af dette statistiske Kontor havde man udset en af de mange »Arbejderførere« af anden Rang, en Fagforeningsleder. Hvad enten nu Rygtet taler sandt, eller det hele er en Krønike, saa er der dog noget betegnende i Historien, nemlig betegnende for den almindelige Opfattelse af Statistik. Mens det er saa sin egen Sag med Videnskaber som Kemi, Historie og Astronomi, hvor man dog er pisket til at studere og læse i al Fald noget for at kunne snakke med, saa laver hversomhelst glat væk Statistik, naar han har et Par Talrækker for sig. Naar Overskriften paa denne Artikel hedder »Arbejderne og Statistiken«, saa er det slet ikke Meningen, at det alene gælder Arbejderne: Nej, denne letkøbte Maade at belægge sin Tale med »statistiske« Beviser er fælles for Folk i alle Samfundslag.

Den i ovennævnte Rygte nævnte Fagforeningsleder er muligvis en dygtig Organisator, men er endnu sandsynligere ingen dygtig Statistiker, selv om man selvfølgelig ikke behøver at være Akademiker for at have studeret Statistik. Men en Mand, der administrerer en Ting, mener som Regel om sig selv, at han ogsaa kan lave Statistik om den.

Dette gælder Fagforeningsledere, men tillige f. Eks. Ledere af offentlige Institutioner, som man kan se lave Statistik over Institutionens Virksomhed, en Statistik saa lynende falsk i sit Grundlag, at Resultaternes Betydning bliver lig Nul eller rettere ganske misvisende.

Det er da ikke saa underligt, at man fra mange Sider møder al Slags Statistik med Mistro og paastaar, at man ved dens Hjælp kan bevise, hvad det skal være. Fejlen er imidlertid ikke Statistikens, men de Fuskeres, der stak deres Talrækker ud for Statistik.

Det er ikke nok at tælle op en Hoben Ting og saa kritikløst kaste sine Tal ud som Beviser og videnskabelige Kendsgerninger. Den videnskabelige Metode nøjes ikke med at betragte det indsamlede raa Materiale som noget færdigt, der straks kan benyttes som Statistik; den vrager og skiller ud det usikre og mindre nøjagtige, og alt det endelige Materiale søger den at sondre og opløse for at kunne paapege de forskellige og muligvis forskelligtvirkende Aarsager. Et statistisk, endnu ubearbejdet, Materiale peger maaske i en bestemt Retning mens Bearbejdelsen af Stoffet maaske opløser de Tal, der tilsyneladende vise mod denne bestemte Retning, til flere Talgrupper, hvoraf nogle maaske virker i stik modsat Retning. Videnskaben maa da nøje, med skarp Kritik undersøge de givne Tal for at kunne fastslaa og paavise de forskellige Kræfter og Aarsager, der virker ind.

Der kan ikke her paa den knappe Plads nøjere gøres Rede for Statistikens videnskabelige Principper; men lad os fastslaa, at netop disse strengt videnskabelige Metoder har givet Statistiken en Værdi, der er kommen ikke mindst Arbejderbevægelsen tilgode og har lagt mangen solid Grundpille for de socialistiske Teorier.

Man vil kunne forstaa, hvor sørgeligt det vilde være om en eventuel Post som Statistiker for Arbejderbevægelsen blev bortgivet som »Ben« til en selv nok saa veltjent »Leder« og nok saa dygtig Organisator. Det er Videnskabsmanden — Akademiker eller ikke-Akademiker — man skal have fat. Der skal gøres Arbejde, der kan staa for Kritik. Der skal smedes Vaaben, der kan bruges i Arbejderklassens Kamp, og som ikke er sløve og haanligt kan ringeagtes af Overklassens Statistikere.

Men det er en nødvendig Opgave, der her skal tages op. Arbejderne maa ved Statistikens Hjælp skaffe Klarhed over deres egen Stilling, skaffe sig Beviser til Brug i Agitationen, gøre sig dygtige til Overtagelse af Produktion og Fordeling' til Ledelse af det kommende Samfund.

Og alle disse Oplysninger maa de selv tilvejebringe. Thi hvor god Nytte end Arbejderklassen har haft af den officielle Statistik, af Statsbureauernes og de offentlige Institutioners Undersøgelser, saa er der dog i disse altid et Punkt, hvor den officielle Statistik stopper op, nemlig hvor den begynder at give for farlige Vaaben til det bestaaende Samfunds Modstandere.

Dog herom nærmere i en følgende Artikel, hvor vi ogsaa nøjere vil belyse de Opgaver, der ligger for et statistisk Kontor, oprettet af Arbejderorganisationerne.

bAl.

Som det vil ses af omstaaende Annonce afholder Socialistisk Ungdomsforening, der nu efter Sommerens Stagnation igen har optaget sin Virksomhed Søndag den 26. ds. sin 10-aarige Stiftelsesfest. Vi henstiller til vore Medlemmer at møde talligt op.

Fra Konferencen i Paris.

Franskmændene stillede Forslag om at erstatte Konferencerne mellem Landsorganisationernes Sekretærer med internationale Arbejderkongresser.

For at undgaa Debatten samlede Huysmann (Belgien) ved Bordene Underskrifter paa, at »Afholdelsen af internationale Arbejderkongresser er umulig o. s. v.«, men den tyske Delegerede Legien nægtede bestemt at underskrive, før Forslaget var grundig diskuteret. I Debatten tog Jouhaux (Frankrig) Ordet paa Forslagsstillernes Vegne. »Vi vil i Overensstemmelse med det syndikalistiske Program, at Beslutningerne skal tages af Organisationerne selv«. Legien angreb Forslaget. »Det eneste Middel til at opbygge Fagbevægelsen til een kompakt Masse er Konferencer og ikke Kongresser«.

Yvetot (Frankrig): »Vi vil udvide Konferencen. Delegerede fra Foreningerne skal fremsætte deres Metoder og de opnaaede Resultater. De internationale Fagsammenslutninger har deres Kongresser; Spørgsmaal fra disse kan overføres til Hovedkongresserne, og der gøres til Genstand for Debat. Lad det beholde sit Virkefelt. Men hjælp os at skabe internationale Arbejderkongresser. — Det bliver Vrøvlebutikker siger man, Vrøvlebutikker er andre Steder! Vi er, siger man, de sidste, Strejkestatistikken viser, at vi er Nummer to. — »Vor Taktik vil blive Eders. Spørg de mægtige i alle Lande. Den Taktik de frygter mest, det er vor. Ingen Arbejderklasse er frygtet mere af de mægtige end vi er det.«

Jouhaux forsvarede ogsaa Forslaget: — — »For Jer er maaske den politiske Bevægelse et stort Fartøj, og den økonomiske en Jolle i dets Kølvand. For os er det store Fartøj den økonomiske Organisation. Den politiske Bevægelse maa underordnes den faglige.

Legien tog igen Ordet, denne Gang langt mere imødekommende. I Øjeblikket kunde han ikke stemme for Forlaget, men »efterhaanden som Fagbevægelsen udvikler sig vil internationale Arbejderkongresser blive en Nødvendighed.«

Yvetot: Vore Forslag kommer igen! Den stors Masse af Arbejdere i deres Lande forstaar mer og mer, at Konferencerne er utilstrækkelige. Vi maa have Arbejderkongresser.«

Hueber (Østrig, ægte Socialdemokrat) vilde ikke at Legiens Ord skulde skabe »Misforstaaelae«, han kunde ikke akceptere de internationale Arbejderkongresser, hverken i Praksis eller i »Princippet«. Man havde jo de socialdemokratiske Kongresser.

Diskussionen fortsattes endnu nogen Tid. De sveitzske og italienske Delegerede sluttede sig til Legien, hvorefter Franskmændene trak deres Forslag tilbage for at stille det paa næste Konference i Buda-Pest 1911.

— — —

Ikke Plads til mere denne Gang.

Alle elsker Friheden, men nogle fordrer den for alle, andre kun for sig selv.

Børne.

Pluk og Hug.

Kønslig Abnormitet.

Den grinagtigste af alle »Folkerepræsentanter«, den gamle, dydsirede Jomfru Blom, holdt forleden sin »Jomfru«tale i Borgerrepræsentationen og kritiserede ved denne Lejlighed forskellige Forhold, som ikke burde eksistere. Blandt andet maatte der ikke være mørkt i Biografteatrene under Forestillingerne, Hundene maatte ikke gaa løse paa Gaden, men skulde føres ved en Snor o. s. v. Men hvad der særlig havde vakt Gammeljomfruens Forargelse, var dog, at der solgtes Præservativer fra Automaterne, det var uforsvarligt at udsætte de unge Mænd for en saadan Fristelse!!!

Da Jomfru Blom sikkert aldrig havde været i et Biografteater, anmoder vi rette Vedkommende om at sende hende et Par Fribilletter, saa hun ved Selvsyn kan overbevise sig om Nødvendigheden af at slukke Lyset under Forestillingen — hvor farligt det end kan være for hende. At Hundene skulde føres i en Snor, kan kun forklares ud fra en diabolisk Skadefryd, som Damen kan have af at se sine Kønsfæller komme til at vende Benene i Vejret. Men saa den sidste, den med Fristelsen!? — nej, den kan vi ikke! skulde det gamle Liv da mon ogsaa være bleven *saa* pervers?

Ungdommen raser!

Socialdemokratisk Oplysningsforening (Socialdemokratisk Ungdomsforening for København) har nu kasseret »Anarkisten« Mac som Formand. I hans Sted valgtes den lange Kaffebrænder. Mac har været et Stridens Æble indenfor den af graaskæggede Ungersvende bestaaende Forening, og i det skjulte har der været gnavet og arbejdet for og imod ham lige siden hin mindeværdige Aften, da »Socialistklubben« og »Socialdemokratisk Ungdomsforening« af pure Had styrtede sig i hinandens Arme i en unaturlig Omfavnelse.

Mac er endnu Redaktør af Socialdemokratisk Ungdomsforbunds Organ »Fremad (og tilbage er lige langt«). Han redigerer Bladet fra et Bordel i Pustervig, og vi glæder os til at se, om hans Arbejde for Bladet bringer lige saa gode Resultater, som hans Arbejde i Foreningen.

Ungdomsidealer.

I Søndags afholdtes et større Ungdomsstævne i Hillerød. Indbyderne var »Socialdemokratisk Oplysningsforening« og Studentersamfundet. De fem unge Mennesker, der udgjorde de officielle Taleres Række, høstede stærkt og velfortjent Bifald for de ildfulde og begejstrende Foredrag som de holdt, hver over sit specielle Emne. Jens Knudsen talte om Parlamentarismen, Student Krause om Parlamentarismen, Folketingsmand P. Munch om Parlamentarismen og dito Borgbjerg om Parlamentarismen. Derefter holdt Student Ottosen og Elisabeth Jørgensen ved Kaffebordet et Parsmaa, kvikke Taler, henholdsvis om Parlamentarismen og Parlamentarismen.

Det var en dejlig Dag.

Jeg nægter —

er et Indlæg mod Værnepligten som vi har har faaet tilsendt. Forfatterens Standpunkt er meget uklart og Bogen er helt igennem præget af hans borgerlige Snæversyn. Ligeledes lader han religiøse Motiver spille en altfor stor Rolle, trods det, at han selv præsenterer sig som Fritænker. Men der er flere gode Ting i Pjecen, og dersom Forfatteren blot kunde faa Øjnene op for de økonomiske Aarsager til Krig og anden Vederstyggelighed, er det muligt, at han med Tiden kunde levere et vægtigere Indlæg mod Massemyrderiet.

I denne Sammenhæng vil vi henlede Opmærksomheden paa en af Chr. Christensen, Glostrup, forfattet Pjece betitlet »*Fædrelandskærlighed*«. Den er i Modsætning til «Jeg nægter —« klar og grundig og burde læses af alle Arbejdere.

»Jeg nægter —« koster 50 Øre, hvad der er alt for meget for de 30 smaa Sider. »*Fædrelandskærlighed*« er paa 40 Sider og koster kun *15 Øre*. Den faas ved Henvendelse til Ekspeditionen: J. Krafft, Ny Carlsbergvej 1,². eller paa Møderne.

Husk! Husk!

Skotøjsforretningen

Mariendalsvej 50 A.

Reparationer udføres smukt, solidt og billigt.

Usynlige Lapper. *Galoscher repareres.*

A. Carstens.

Socialistisk Ungdomsforening

afholder sin

10-AARIGE STIFTELSESFEST

Søndag den 26. September Kl. 8 Aften

i Lokalet Blaagaardsgade 29, 2. Sal o. G.

Stort flot Program, se Annonce i Socialdemokraten.

= Bal til Kl. 4. =

Medlemmer af S. U. F. og Synd. Forbund med Venner og Bekendte har Adgang.

ABONNEMENT.

Navn: .....

Adresse: .....

tegner sig herved som Abonnent paa »Syndikalisten«.

Udfyld og indsend ovenstaaende til vor Ekspedition. Gaar for 2 Øre i aaben Konvolut.

Meningsfæller! Skriv til Bladet!

Brevkasse.

Ragnar Hecklund, Sch. og M. C.!
Paa Grund af Pladsmangel udskudt til næste Nummer.

Nr. 1 af »Syndikalisten« købes af »Syndikalistens Ekspedition
Ny Carlsbergvej 4,².

Læs Syndikalisternes Pjecer:

Alb. Jørgensen:
Klassekampen. Før 25 Øre. nu 10 Øre.

Chr. Christensen:
»*Fædrelandskærlighed*«. 15 Øre.

Alf. Nielsen og Aug. Salomonsen:
Vaagn op. (Om Parlamentarismen). 15 Øre.

Nikolaj Petersen:
Klassekampens sociale Grundlag. 5 Øre.

Bruno Schmütz:
Arbejderbevægelsen i Amerika. 5 Øre,
faas paa Møderne samt i Ekspeditionen, Ny Carlsbergvej 1,².

Agitér for Bladet!

Syndikalistisk Forbund
og
Socialistisk Ungdomsforening
afholder fremtidig Møde skiftevis hveranden Torsdag i Lokalet, Blaagaardsgade 29,², o. G.

Styrelsen.

„Arbejdervennen",

Organ for Landarbejderbevægelsen.

Redaktør: Carl Westergaard. Medarbejdere: Aakjær, Skjoldborg, Bundgaard, Dolleris, Eggers, Hans Laursen m. fl. Kontor: Hjelmensgade 2 A., Aarhus. Bladet udkommer hver Uge, koster 75 Øre Kvartalet, og bør læses og støttes af alle frisindede Arbejdere.

Hvem forhandler »Syndikalisten«.

Cigarforretningen Pilestræde 56,
Cigarforretningen P. Fabersgade 18,
Cigarforretningen Holmbladsgade 30.
Cigarforretn. Griffenfeldtsgade 33,
Cigarforretn. Blegdamsvej 42,
Cigarforretn. Thorsgade 3,
Cigarforretn. Valdemarsgade 87.

Redaktion:
Alf. Nielsen, Smedegade 4,².
G. E. Niemann, Rørholmsgade 22,⁵.
Sidstnævnte Ansvarshavende.

Ekspediton: Ernst Jul. Krafft, Ny Carlsbergvej 1, 2.

O. A. Nielsens Bogtrykkeri, Studiestræde 21.